

att jag inte stod ut, jag blev så ledsen. Och så orkade jag inte tillbaka till det där, sitta med gnälliga tapetserare som klagar över olika semesterönskemål. Allt hamnade hos mig, alltid. Så jag orkade inte«, säger han.

Åren som chef har inte gjort honom till någon vidare ambassadör för yrket.

»Jag minns att jag aldrig har haft så ensamma luncher som när jag var chef. I början gick jag och satte mig med folk, men sedan märkte jag att de hellre ville att jag inte satte mig där. Jag är socialt ganska bortskämd i mitt liv, jag är van vid att jag har vänner omkring mig. Jag minns att jag blev lite snopen. Jag insåg att det

»Att bli chef är nog det bästa sättet att inte få några nya vänner på.«

inte var mig det handlade om, det var bara det att chefskapet skrämde dem. Att bli chef är nog det bästa sättet att inte få några nya vänner på«, säger han.

Att Mark Levengood föddes i USA, dessutom av en pappa som var militär och en mamma som var från Finland, borde – om man ska tro ledarskapsforskningen – göra honom till någon som pekar med hela handen. Men så är icke fallet.

»Pappa är världens snällaste människa, han var marinsoldat men blev skadad i Vietnam. Och mamma är också ... det finns inget ledarskap i familjen alls, mamma är snäll och sjukt opraktisk, min pappa också. Så när det gäller ledarskapsförebilder kommer det inte den vägen«, säger Mark Levengood.

ÄVEN OM YTAN ser bekymmersfri ut och även om Google-sökningen »Mark Levengood + skandal« ger minimalt med utdelning (>som Unicef-ambassadör sätter man sig på ganska höga moraliska hästar, det fallet skulle bli alltför roligt att följa«) så har inte de tunga dagarna saknats i Mark Levengoods liv. Som exempel nämner han aidsåren på 1980- och 90-talen, då Mark och Jonas hade många vänner som dog.

»En viktig sak är att inte slarva genom de ledsamma delarna av sitt liv. Om jag är med om något som är smärtsamt och gör ont så har jag försökt gå in i det och liksom inte fly undan det. Jag tänker >det här var hemskt på alla sätt, men om jag nu är ledsen tills jag inte längre är ledsen så kommer jag inte längre bära spår av det«. Det har funkad för mig«, säger Mark.

»Men å andra sidan så hade vi arbetsmässigt väldigt roliga år under den tiden. Det är inte så att man viker av tid enbart för sorg, det är en pågående process som ligger parallellt med allting annat, som är en konst att balansera. Och ibland tycker jag fortfarande att det är jättesvårt i livet när man är i ett yrke där

man aldrig kan ställa in«, säger han.

Och så berättar han om hur det var förra hösten, då nära vännen, den folkkäre skådespelaren, Rikard Wolff gick bort.

Mark och Jonas fanns vid hans sida då han tog sitt sista andetag.

De satt kvar en stund, men var till slut tvungna att lämna sjukhuset för att åka hem, byta om till frack och åka till Konserthuset, där Jonas tog emot KTH:s stora pris och höll ett föredrag. Därefter skjutsades makarna vidare till Stadshuset, och en femtimmars bankett, med parad och fyrverkerier och underhållning. Jonas hade rektorn till bordet.

»Inte gick det att ställa in. Samtidigt bultade det i huvudet. >Dog Rikard? Jo, han slutade andas.< Det var absurt«, säger Mark.

»Ibland kan man tänka att det där inte blir lättare med åren. Det är en sådan del av ens arbete där man inte kan luta sig mot tidigare erfarenheter heller. Det hör till vår branschs knepigare sidor. Å andra sidan finns det något trösterikt med det här att the show must go on, liksom.«

HUR FÖRBEREDER SIG en person som är jättejättedålig som chef inför uppdraget att leda HR Dagarna? Som inför alla andra uppdrag, genom att läsa på.

»Jag har pluggat jättelite i mitt liv. Men så småningom fick jag universitetsbehörighet och då läste jag antropologi, det finns en evig antropolog i mig. Så det ska bli väldigt kul att bara få lyssna på föredragen och på hur arbetsgivare ser på saker och ting, vilka problem det är vi ställs inför 2018. Min kompis som är chef, Martin, suckar över de som är unga i dag. Jag försöker peka på att det är lite gubbnälligt, men han menar att det är en jätteutmaning att få unga att förstå att det kräver ansträngning för att bli framgångsrika. Där tänker jag att han inte har helt fel. Mina barn och deras generation är så sjukt mycket sundare än vad vi var när vi var i deras ålder, men jag kan ändå

känna att som vi curlar dem så får vi inte se alltför förvånade ut när de kräver att få gå rakt in på en chefsbefattning innan de har gjort någonting annat.«

Han möter inställningen även då han som Unicef-ambassadör träffar ungdomar i skolorna.

»Alla ungar vill bli kända. Då försöker jag säga till dem att när man vaknar klockan fyra på morgonen och alla de där frågorna kommer över en, >vad handlar det här om, varför finns vi till«, då kan man inte säga >jag är känd«, det hjälper inte

ett skit. Det finns ingen mening med det. Gör saker som ni tycker är jätteroliga. Blir ni kända på kuppen är det ingen nackdel, men ni kan inte ha det som motivation.«

Säger Mark Levengood och tittar på sin telefon.

Hans inlägg har hittills fått 482 likes.

»Jag skulle tro att det är 2 000 likes till kvällen«, säger han. ☺

Fotnot: HR Dagarna 2018 arrangeras 9–10 oktober med Mark Levengood som moderator. För att se hela programmet: hrdagarna.se.

Uppmuntrad av en lärare i skolan började Mark utforska sin kreativitet.